

פרשת וישלח - חג הגאולה

קדושת ספר התניא

אדמו"ר הזקן כתב את ספר התניא בקדושה עצומה, ובמשך עשרים שנה הוסיף וגרע ודייק בכל תיבה ותיבה, עד אשר צרפו וזקקו בחסר ויתר, ונתן רשות להעתיקו ולהפיצו ברבים. ומספרים שפעם נכנס אחיו של אדמו"ר הזקן אל חדרו ומצאו יושב ליד שולחן הכתיבה ושרוי בהתעמקות גדולה. עברה כשעה ואדמו"ר הזקן התעורר מהתעמקותו, וכשראה את אחיו עומד לידו אמר לו: 'זה השבוע השלישי שהנני מתבונן בכתיבת תיבה זו (והצביע לו על תיבה מסוימת בגליון התניא) אם לכותבה עם ו' החיבור או לא'.

וגדולה קדושתו של ספר התניא ממש כקדושתו של חומש, וכמו שספר תורה שניקדו ופיסקו אותו הוא פסול, כך גם אין לנקד ולפסק את ספר התניא. וסיפר הרבי הצמח צדק (נשיאה השלישי של שושלת חסידות חב"ד) שבימי בחרותו עלה בדעתו לנקד את ספר התניא ולפסקו ולחלקו לקטעים, ומשהחליט לעשות כן, חלם באותו הלילה ששואלים אותו מה דינו של ספר תורה שנכתב כדת וכדין אלא שניקדוהו ופיסקוהו, והוא הכשיר אותו, וכשקם בבוקר מיד הבין את הרמז. באותו יום הוא הוצרך להכנס אל סבו, אדמו"ר הזקן, וכשאך דרך על מפתן חדרו אמר לו הרבי: 'ספר תורה שניקדוהו ופיסקוהו פסול, כיון שכל התורה כולה היא שמותיו של הקב"ה שעולה לצרופים שונים.

ואחר שסיים אדמו"ר הזקן לכתוב את ספרו, קרא לאחד החסידים המקושרים ביותר אליו, חסיד כזה שאין לו בעולמו כי אם את הרבי, ונתן לו את גליונות הספר וציוה אותו לנסוע לעיר מוסקבה ולהיכנס לתאטרון מסויים שהיה שם, ולהמתין עד שיסתיימו ההצגות, ואז יראה שם איש זקן לבוש בבגדים פשוטים שמנקה את התאטרון, ויגש אליו ויתן לו את הגליונות, וימתין למוצא פיו.

החסיד לא הבין כלל מה לרבי ולאותו מנקה תאטרון, אך כדרכו של חסיד שאינו שואל שאלות הלך לקיים את מצוות רבו. הוא הגיע לתאטרון, המתין לסוף הערב, ואכן ראה את אותו מנקה זקן. החסיד ניגש אליו ואמר לו: 'מורי ורבי ר' שניאור זלמן ציוני להראות לך את גליונות ספרו', ונתן לו את הגליונות. אותו מנקה זקן ישב בצד, עיין היטב בדברים הקדושים הכתובים שם, ולבסוף אמר לחסיד: 'אמור לר' זלמן שמסכימים על ספרו בעליונים ובתחתונים, וכל אות מדוייקת בתכלית, עליו אין להוסיף וממנו אין לגרוע'.

שב החסיד לאדמו"ר הזקן ומסר לו את דברי המנקה הזקן, ולשמע הדברים התמלא אדמו"ר הזקן שמחה. ואז גילה אדמו"ר הזקן לאותו חסיד שמנקה זקן זה שפגש אינו אלא ראש הל"ו צדיקים הנסתרים שבדור.

נוסף על כך שלח אדמו"ר הזקן את גליונות ספרו לשני ידידיו הקדושים, מגדולי תלמידי הרב המגיד, ר' זושא מאניפולי ור' יהודה לייב הכהן שאף הוא היה גר באניפולי. כשהשלוחים הגיעו לאניפולי אל ר' זושא ור' יהודה לייב הכהן הם השאירו בידם את הגליונות למשך הלילה כדי שיעיינו בהם. בשעה שעיין ר' יהודה לייב בתניא באמצע הלילה נכנסה בליבו התלהבות והתרגשות עצומה מקדושת ומתיקות הדברים שבספר, וכיון שלא הצליח לעצור בתוכו את התרגשותו החליט ללכת מיד לביתו של ר' זושא. אותו דבר ממש ארע גם לר' זושא כשעיין בספר, וגם הוא החליט ללכת לביתו של ר' יהודה לייב, וכך נפגשו שניהם ברחוב בהולכם אחד אל השני, והחלו לרקוד יחדיו בשמחה עצומה.

ומה שפתח אדמו"ר הזקן את ספרו בתיבה "תניא", וכן על שמה נקרא שם הספר "תניא", משום שישנה (ון את לב בני ישראל) במדבר לב, ז), והיא **תניא** קליפה קשה הנקראת "תניא", ונרמז שמה בפסוק "ולמה שורה בליבם של רוב הלמדנים ומניאה אותם מלימוד חלק הסוד ופנימיות התורה, ועל כן פתח אדמו"ר הזקן את ספרו בתיבת "תניא", כיון שיש בכח ספרו להכניע קליפה זו, ולעורר את הלב לעסוק בפנימיות התורה.

ועל כן ביום קדוש זה צריך כל אדם לקבל עליו להשתדל ללמוד בספר התניא מידי יום ביומו כפי שחולק הלימוד בו לימות השנה. ומכיון שאדמו"ר הזקן הכניס בתוך ספרו עצות רבות לכל המבוכות שעשוי האדם להתקל בהם בדרכו בעבודת ה' (כפי שכתב בהקדמתו לספרו: "וכלם הן תשובות על שאלות רבות אשר שואלין בעצה כל אנ"ש דמדינתנו תמיד... על כן רשמתי כל התשובות על כל השאלות למשמרת לאות להיות לכל אחד ואחד לזכרון בין עיניו") (על כן כל מי שילמד אותו לפי סדר השיעורים היומיים, ימצא בספר בכל יום עצות נפלאות בעבודת ה', ממש לפי מה שנצרך לו באותו היום.

ועל ידי התחזקות האדם בלימוד תורת החסידות בכלל, ובלימוד ספר התניא בפרט, יזכה האדם לישועות גדולות בכל המצטרך לו הן בגשמיות והן ברוחניות.

ומספרים שפעם בא חסיד אחד עם רעיתו אל אדמו"ר האמצעי והתאונן לפניו שכבר עברו כמה שנים מאז נישואיו עם רעיתו וטרם נפקדו בילדים. הכניס אדמו"ר האמצעי את שתי ידיו לשני כיסיו ואמר: 'יש לי בכיסי עוד שתי נשמות, ומוכן אני לתת לכם אותם, אולם זאת בתנאי שתפיצו שניכם, אתה וזוגתך, את התניא עדאכ, מהל נתנו סחתפו ויסיכמ וידי יתש תא יעצמאה ר"ומדא איצוהו. 'סידלי ינשב ועשויות זאו, ברבים הנותן משהו לתוך ידי השני, ואמר: 'הנני נותן אותם לכם'. ואכן אותו חסיד ורעייתו התחילו מאז להפיץ מאוד את התניא ברבים, וברוך ה' התברכו בשני בנים יראי שמים ולמדנים.

ומצאו פתק קטן בכתב ידו של אדמו"ר הזקן ובו כתוב, שכל מי שקשור בספר התניא, אם חלילה הוא נמצא בצרה או במצוקה כלשהי, יש לו עיכוב כלשהו וחסר לו דבר מה, הוא עומד לפני משפט קשה והוא מלא חששות, הוא צריך לסגור עיסקה חשובה, הוא צריך לחתן את ילדיו וכו' וכו', יקרא בספר התניא מספר שורות, ולאחר מכן יאמר מעומק הלב שלוש פעמים "רבי הושיעני", ותיכף ומיד באותו יום הוא יראה ישועה ממש בדרך פלא.

